

som de havde sluttet sig til, tog bort. Netop naar man anseer saadanne Frimenigheder for at være mindre ønskelige, forekommer det mig, at man ikke skulde holde paa denne Forordning om et særskilt Bedehuus. Et Punkt, som den sidste ærede Taler ikke nævnte, maa jeg berøre, nemlig om Ubelukkelse fra Anordningen af 2den October 1862, som omhandles i det sidste Stykke af § 1. Det forekommer mig ubilligt, jeg kunde næsten sige smaaligt, at den Mand, der har sluttet sig til en saadan Frimenighed, ikke skal kunne benytte sin Sognekirke, som han maaskee boer lige ved Siden af, til der at lade døbe et spædt Barn om Vinteren, men derimod maa tage maaskee en Mil bort med det, alene fordi han har sluttet sig til en anden Menighed og gjort store Offre i den Anledning. Dette synes mig at svide imod den hele Tankegang, som ligger til Grund for Anordningen, og jeg kan ikke indsee, hvad denne Bestemmelse skal nytte til. Men hvis den ikke kan komme til at gaae ud, vilde jeg ialtsald meget indstændig ønske, at ikke Anordningen saaledes maatte lovfæstes. Den har fremkaldt saa store Forhandlinger saavel i dette som i det andet Thing og tillige næsten eenstemmige Beslutninger om, at det var ønskeligt, at den blev givet i Lovsform, saa at det i Grunden kun er et Tilfælde, at den ikke allerede er fremtraadt deri. Den høitærede Minister, som har forelagt et Forslag som dette for os, kan ikke have Noget imod, at denne Anordning faaer Lovsform, og vi ere jo i denne Tid netop blevne minde om Vigtigheden deraf, da man fra denne Anordning har villet hente et Beviis for, at det Slags Anliggender slet ikke vedrørte os. Altsaa maa jeg endnu ønske, at denne Anordning samtidsigt udkommer i Lovsform, naturligvis med de Ændringer, som oftere have været paatalte, og som vistnok ere aldeles nødvendige, eller ogsaa maa jeg ønske, at de Bestemmelser af Anordningen, som her skulde anvendes, blive optagne i selve Loven. — Der næst kommer jeg til det Punkt, som ogsaa er bleven nævnt, om den kongelige Stadsfæstelses

Tilbagebetaling, saafremt man ikke overholder de gjældende Love og Forrifter. Hvad min ærede Sidemand har sagt angaaende Frimenigheden i Nyslinge, forholder sig ganske rigtigt. Der bruges der en Psalmebog, som ikke er authentifieret til Brug i Folketirkens Menigheder; men det er ikke en Psalmebog, som først er bleven indført, efterat Frimenigheden er bleven dannet, den blev ogsaa brugt, dengang da Menigheden samlede i Sognekirken. Nu vilde det dog være mærkeligt, om Menigheden ikke som Frimenighed skulde have Lov til at bruge en Psalmebog, den frit kunde bruge som Sognemenighed, og dog kan man ikke Andet end sige, at de gjældende Love og Forrifter, hvis man vil tage dem, saaledes som de staae paa Papiret, ere derimod; men som det gaaer i dette Tilfælde, gaaer det paa mange andre Punkter. Vore kirkelige Bestemmelser indeholde en heel Deel Forrifter, som i Tidernes Løb ere traadte ud af Kraft, men ikke udtrykkeligt ere ophævede, og som derfor igjen kunne sættes i Kraft, naar der er en Biskop eller Cultusminister, som vil gjøre det. Jeg behøver kun at minde om Kirkeritualet. Det er endogsaa blevet sagt af en Præst her i denne Sal, at den største Deel deraf — jeg troer, han nævnte de to Trebiede — ikke længere overholdtes af nogen Præst i Folketirken. Og nu endog den kirkelige Lære, hvem kan sige, hvilke der ere Folketirkens gjældende Forrifter og Bestemmelser angaaende mangt et Punkt i den kirkelige Lære? Vi have jo hørt høitstaaende Mænd i Folketirken anklage hinanden for ikke at være i Overensstemmelse med den, navnlig med den augsburgske Troesbekjendelse. Kan man nu lægge det i Ministerens Haand vilkaarligt at borttage den kongelige Stadsfæstelse, saasnart han finder, at en eller anden Lov, som han mener er gjældende, men som maaskee ellers ikke overholdes, burde overholdes af Frimenigheden — thi ogsaa jeg vil foretrække Udtrykket Frimenighed for den Benævnelse, der findes i Lovforslaget? Jeg troer det ikke. Jeg troer, at enten maa denne Bestemmelse om de gjæl-